

Jaap ter Haar

Saskia en Jeroen

Op stap

met illustraties van Nynke Talsma

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

In een lege tuin

Saskia en Jeroen verveelden zich weer eens.

‘Jongens, hang niet zo. Ga eens wat doen,’ zei mama.

De tweeling ging naar buiten om te zien of daar iets te beleven viel. Bij het tuinhekje bleven ze staan.

‘Weet jij iets?’ vroeg Saskia.

‘Nee,’ zei Jeroen.

Ze zuchtten er allebei van. Saskia keek om zich heen, maar er waren geen andere kinderen om mee te spelen.

‘Zullen we naar dat konijnenhol bij het paadje naar de hei gaan kijken?’ vroeg Jeroen.

‘Wat is daar nou aan?’

‘Weet je wat beters dan?’

‘Goed dan,’ zei Saskia, die moest toegeven dat ze niets leukers kon verzinnen.

Het paadje naar de hei liep vlak achter hun huis. Langzaam liepen ze door het mulle zand, tot Jeroen ineens bleef staan.

‘Zie je dat, Sas?’

‘Wat?’

Jeroen wees naar een mooi huis aan de rand van de hei. ‘Dat huis daar, met die grote tuin.’

‘Nou en? Dat huis ken ik heus wel. Daar woonde Pim,’ zei Saskia.

‘Ja! En nu woont er niemand. Het huis staat leeg.’ Jeroen lachte geheimzinnig. Hij had een idee gekregen.

Saskia keek haar broertje vragend aan.

‘Kom op, we gaan in de tuin kijken.’ Jeroens ogen glommen van plezier.

‘Lijkt me helemaal niet leuk,’ mopperde Saskia.

‘Wel, joh! Er is vast van alles te zien.’ Jeroen pakte Saskia bij haar mouw en probeerde haar mee te trekken.

Maar Saskia rukte zich los. ‘Dat mag vast niet,’ zei ze.

‘Tuurlijk wel! Er woont toch niemand? Dan kan niemand het ons verbieden. Het huis is leeg, de tuin is leeg. Kom nou mee, Sas!’

Saskia schudde haar hoofd. ‘Het huis is misschien alweer van iemand. Als die straks ineens komt...’

Daar moest Jeroen even over nadenken. Hij wilde er zo graag heen! Hij moest een goed antwoord verzinnen om Saskia te overtuigen.

‘Het huis is van niemand en niemand is niks. Kom op, er zal heus niks gebeuren.’

Saskia aarzelde nog.

‘Doe toch niet zo bang,’ mopperde Jeroen ongeduldig.

‘Ik ben helemaal niet bang,’ zei Saskia zo stoer mogelijk. ‘Ik weet alleen niet of het mag.’

‘Tuurlijk mag het,’ zei Jeroen en hij sloeg zijn arm om Saskia’s schouders.

Saskia liep maar met hem mee. Hand in hand gingen ze de tuin binnen. Het was een heel mooie tuin. Er waren allemaal

leuke paadjes. Eén leidde naar een vijver, een ander naar een schuur met een kapotte ruit. Langs het gras lagen overal grote rotsstenen.

Saskia keek steeds bang om zich heen of er toch niet iemand was.

‘Kijk daar eens!’ Jeroen wees naar een grote appelboom, die vlak bij het huis stond. De takken hingen vol appels. ‘Zouden ze al rijp zijn?’

‘Ze zijn nog helemaal groen,’ zei Saskia.

‘Misschien horen ze wel groen. Kom mee, Sas, gaan we kijken.’

Saskia werd alweer meegetrokken. Hoe dichterbij het huis kwamen, hoe enger ze het vond. Maar Jeroen vond het juist spannend. Hij bukte zich en raapte een appel op die in het gras lag. Gauw nam hij een hapje.

‘Lekker?’ vroeg Saskia.

‘Pffggr! Vies!’ Jeroen spuugde het stukje appel uit. ‘Veel te zuur! Jammer, hè Sas?’

Saskia knikte, maar ze voelde zich een beetje opgelucht omdat de appel niet lekker smaakte. Stel je voor dat Jeroen was betrapt bij het stelen van appels! Ze keek naar de boom. De takken groeiden dicht op elkaar, als je wilde kon je er gemakkelijk in klimmen.

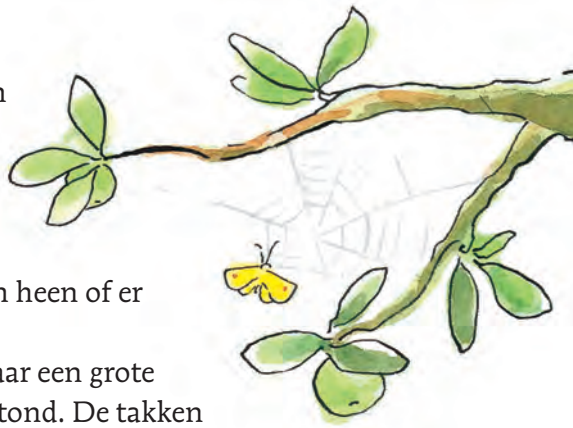
‘Hé, Joene, kijk eens!’ riep ze ineens.

Geschrokken draaide Jeroen zich om. ‘Is er iemand?’

‘Nee, hoor. Maar kijk, bij die tak daar zit een vlinder in een heel groot spinnenweb vast! Zie je het?’

‘Nee,’ zei Jeroen. ‘Waar dan?’

‘Daar, helemaal boven!’ Saskia wees naar een tak die hoog in de boom zat. ‘O! Hij probeert los te komen, maar dat lukt niet! Wat zielig...’

Toen zag Jeroen het ook. De vlinder zat gevangen in de kleefdraadjes van de spin. Hoe hij ook met zijn dunne, gele vleugeltjes klapwiekte, hij kwam niet los.

‘Ga hem helpen, Jeroen. Als jij hem niet losmaakt, eet die vieze dikke spin hem op!’ riep Saskia. Ze kon nergens anders meer aan denken.

‘Ja, goed,’ zei Jeroen, want in de boom klimmen leek hem wel leuk.

Met Saskia’s hulp klauterde Jeroen op de onderste tak. Daarna was het gemakkelijk. Hij klom van de ene naar de andere tak en het duurde niet lang of hij was bij het web van de spin.

Saskia riep: ‘Goed zo, Joene!’

Heel voorzichtig, om de tere vleugeltjes niet te beschadigen, pakte Jeroen de vlinder en trok hem van de kleverige draden los.

‘Vlieg maar weer verder. Maar voortaan beter uitkijken, hoor!’ zei Jeroen en toen gooidde hij de vlinder in de lucht.

Even leek het erop dat het diertje ging vallen, maar snel sloeg hij zijn vleugels uit. Saskia en Jeroen zagen hoe hij vrolijk in de richting van het vijvertje fladderde. Saskia liep hem achterna.

Omdat ze zo druk bezig waren geweest met de bevrijding van de vlinder, had de tweeling niet gemerkt dat er iemand in de tuin was gekomen. Het was een nogal deftige man, die een paar dagen eerder het mooie huis met de grote tuin had gekocht. Hij zag Saskia voordat zij hem in de gaten kreeg.

Jeroen, die vanaf de hoge tak in de boom de man wel had ontdekt, probeerde zijn zusje nog te waarschuwen. ‘Hé, Sas, psss!’ Maar het was al te laat.

‘Hé, jij daar!’ riep de deftige man streng. Toen pas zag Saskia hem. Ze keek in een boos gezicht. ‘Kom eens hier,’ zei hij.

Saskia schrok. Haar hart bonsde en het leek of haar keel werd dichtgeknepen. Ze bleef stokstijf staan en slikte om het rare gevoel in haar keel weg te krijgen.

‘Hé, meisje, kom eens hier!’ riep de man, die met grote stappen dichterbij kwam.

Jeroen, die nog steeds boven in de boom zat, wist dat hij zelf niet meer zou kunnen vluchten. Zachtjes, zodat de meneer het niet hoorde, zei hij tegen Saskia: ‘Rennen, Sas. Door het tuinhekje en dan naar de hei. Schiet nou op, joh.’

Zonder er nog een seconde over na te denken, holde Saskia zo hard ze kon de tuin uit.

‘Hé, daar! Wacht eens even! Kom terug!’ riep de deftige man.

Hij begon zelf ook te rennen, maar Saskia was hem te vlug af. Ze was al voorbij het tuinhekje en rende nu over het paadje dat naar de hei liep. Daar verborg ze zich gauw achter een paar bosjes.

De meneer, die haar ineens niet meer zag, gaf de achtervolging op. Hijgend liep hij terug naar de appelboom. ‘Wel verdraaid,’ mompelde hij hardop. ‘Heb ik net dat huis gekocht, loopt zo’n kind meteen al je appels te jatten. Niets is zo lekker

als appels uit eigen tuin. Daar moeten ze gewoon van afblijven.'

Bevend hoorde Jeroen alles wat de man zei. Ook hij voelde hoe zijn hart tekeering. De meneer stond vlak onder hem, wat moest hij doen? Het enige wat hij kon doen, was zich muistil houden. Hij hoopte dat die man gauw weg zou gaan, dan kon hij tenminste naar beneden klimmen. Maar de man ging niet weg. Hij ging een paar meter verderop op een tuinbankje zitten.

'Een verdraaid mooie tuin, nu ik hem weer terugzie,' hoorde Jeroen hem zeggen. 'Een verdraaid mooie tuin en een verdraaid mooi huis.' Toen zag hij dat de meneer een notitieboekje en een pen uit zijn binnenzak haalde.

'Oef!' fluisterde Jeroen geschrokken. De man begon van alles op te schrijven. Het zag er niet naar uit dat hij snel weg zou gaan.

Arme Jeroen. Bibberend van ellende zat hij in zijn hoge schuilplaats. Hoe lang zou hij daar nog moeten blijven? Stel je voor dat die meneer alles ging opschrijven wat hij voor zijn nieuwe huis en de nieuwe tuin nodig had. Zou dat niet uren kunnen duren? Jeroen tuurde over de hei. Saskia was nergens te zien. Er was niemand die hem kon helpen...

Saskia was in een kleine kuil achter een paar bosjes neergeploft. Ze hijgde nog na en snakte naar adem terwijl ze tussen de takken door gluurde om te kijken of die boze meneer haar

achterna was gekomen. Tot haar opluchting zag ze niemand en ze kwam half overeind. Toen sloop ze voorzichtig naar het tuinhekje terug.

Daar schrok ze zich weer een hoedje. Ze zag Jeroen, hoog in de appelboom. En op het bankje de man, die aantekeningen maakte.

‘O, Joene,’ zuchtte Saskia zachtjes. Ze keek om zich heen, ze wilde Jeroen graag helpen. Maar ze wist niet wat ze moest doen.

Jeroen, die haar bij het hekje zag staan, maakte een beweging met zijn hand. Hij trok een paar keer een overdreven angstig gezicht en wees daarbij steeds naar de man. Saskia moest maar raden wat hij bedoelde. Moest ze die meneer weglokken? Dat was makkelijker gezegd dan gedaan! Als ze de tuin in ging, zou die man haar natuurlijk pakken.

‘O ja, en ik moet niet vergeten...’ mompelde de man, terwijl hij opnieuw begon te schrijven.

Saskia keek wanhopig om zich heen. Was er maar iemand die haar kon helpen! Toen zag ze in de verte een jongen die ze kende. Hij heette Hans. Hij liep met zijn schooltas te zwaaien. Saskia keek naar Jeroen en wees in de verte. Daarna rende ze gebukt langs het hekje. Ze hoopte maar dat Hans zou willen helpen.

‘Hans! Hans!’ riep Saskia toen ze hem aan het eind van het paadje inhaalde.

‘Hoi,’ zei Hans.

‘Hans, wil je ons helpen? Jeroen zit gevangen in een boom in de tuin van Pim.’

‘Gevangen in een boom?’ vroeg Hans verbaasd.

Saskia knikte heftig en vertelde gauw wat er was gebeurd.

‘En nou moet ik die man weglukken?’ vroeg Hans.

‘Alsjeblijft, alsjeblijft!’ riep Saskia.

‘Dat is nogal wat...’

‘Toe nou, Hans. Help ons toch! Jeroen kan er anders niet uit!’

‘Wat moet ik dan tegen die man zeggen?’ vroeg Hans.

‘Maakt niet uit, bedenk maar iets,’ zei Saskia. ‘Als-ie maar weggaat! Je moet hem naar de andere kant van het huis lokken. Dan kan Jeroen naar beneden klimmen en wegluchten.’

‘Nou, eens kijken,’ zei Hans. ‘Hoe krijg ik die vent van de bank?’

Saskia hielp mee verzinnen.

‘Zeg maar dat er in de voortuin jonge eekhoorntjes uit een boom zijn gevallen. Dan gaat-ie vast wel mee.’

‘Ja, maar als hij komt kijken en ze zijn er helemaal niet, wat dan?’

‘Eh... ik weet wat beters,’ zei Saskia. ‘Ik weet iets heel goeds.’

‘Wat dan?’

‘Je zegt dat er aan de voorkant een konijntje met zijn kop in het hek vastzit. En als hij dan komt kijken en hij ziet het konijntje niet, dan zeg jij: “O, dan is-ie zeker weer losgekomen.” Dat kan toch?’

‘Hm...’

‘Toe nou, het is om Jeroen te helpen!’

‘Nou, vooruit dan maar.’

‘Hartstikke aardig van je,’ zei Saskia opgelucht. ‘Als jij naar de voorkant loopt, ga ik naar de achterkant. Dan zeg ik tegen Jeroen dat hij kan vluchten.’

Jeroen zat inmiddels in de boom zachtjes te zuchten en te steunen. Hij zat met één bil op een tak en kreeg steeds meer pijn. Hoe kwaad zou de meneer worden als hij nu naar beneden klom? Met een benauwd gezicht keek Jeroen om zich heen. Kon hij, net als die vlinder, maar wegvliegen. Met klapwiekende vleugeltjes zou hij over die man heen gefladderd zijn, en dan over het hek naar de hei.

Toen zag hij Saskia's hoofd weer achter het hek opduiken. Ze zwaaide met haar armen, trok allemaal gezichten en wees naar de voorkant van het huis. Jeroen begreep er niets van, maar hij draaide zijn hoofd in de richting van het huis. Hij zag dat Hans de voortuin binnenging. Hij liep over het grasveld en keek even omhoog. Hij gaf Jeroen een geruststellend knikje en trok toen gauw een strak gezicht. De man op het bankje had hem al gehoord. Hij stak zijn pen en het opschrijfboekje bij zich en keek verbaasd naar Hans, die nu vlak voor hem stond.

‘Dag meneer,’ zei Hans. Met zijn schoeltas in de hand wiebelde hij een beetje zenuwachtig heen en weer.

‘Zo? Wat kom jij doen? Toch zeker geen appels plukken, hè?’

‘Nee! Nee, meneer! Maar er is iets. Eh... aan de voorkant van het huis zit... eh... een konijntje met zijn kop in het hek vast.’

‘Nee toch!’

‘Jawel, meneer. Het is heel zielig.’

‘Arm beest, die zullen we bevrijden.’ De deftige meneer stond meteen op en liep samen met Hans naar de voorkant van het huis.

Ze waren nog niet de hoek om, of Saskia rende de tuin in.

‘Joene, kom gauw naar beneden. Nu kan het. Hans heeft die meneer weggelokt, maar hij komt natuurlijk zo weer terug!’

Jeroen had het al begrepen. Zo snel hij kon klauterde hij langs de takken omlaag. Het ging goed, tot hij ineens uitgled! Misschien kwam het doordat hij stijf van het zitten was, of doordat hij te haastig naar beneden wilde. Hoe dan ook, hij gleed uit en bleef met zijn broek aan een tak haken.

‘Schiet nou oh-hop!’ riep Saskia.

‘Ik zit vast!’

‘Maak je dan los. Die meneer komt zo terug, want er is helemaal geen konijn!’ Saskia sprong zenuwachtig heen en weer.

Jeroen wriemelde en draaide, maar wat hij ook probeerde, de broek bleef vastzitten.

‘Kom nou, kom nou gauw, daar heb je hem!’ Saskia sloeg haar handen voor haar gezicht. De man en Hans kwamen druk pratend terug naar de achtertuin.

‘Dat konijntje was zeker weer losgekomen,’ zei Hans.

Op dat moment ontdekte de man Jeroen in de takken van de appelboom.

‘Wel verdraaid. Daar is er nog eentje die vastzit!’

Hans wist niet wat hij doen moest. Met een ongelukkig gezicht keek hij naar de spartelende Jeroen, naar Saskia die met haar handen voor haar ogen stond, en naar de man die met open mond was blijven staan.

‘Nou, ik ga maar,’ zei Hans en hij maakte dat hij wegwam.

De man holde op de boom af. ‘Nog zo’n appeltjesdief!’ riep hij.

‘O Joene, o Joene,’ kreunde Saskia, die door de spleetjes van haar vingers keek.

Jeroen, die met een rood aangelopen hoofd aan de tak bungelde, zette alles op alles. Hij wiebelde zo hard hij kon.

Rrrrrrats! klonk het ineens. Jeroens broek

scheurde los en als een rijpe appel viel hij met een plof in het gras.

‘O, hellepie,’ fluisterde Saskia.

Geschrokken krabbelde Jeroen overeind. Hij had geen tijd om te bedenken of hij zich pijn had gedaan. Zo snel hij kon rende hij ervandoor, met Saskia achter zich aan.

Achter hen klonk de stem van de deftige man. ‘Hé, zeg. Kom eens terug. Wel verdraaid, ik geloof dat ik een tuin vol kinderen heb gekocht. Hé, ondeugende apen, blijf staan!’

Maar Saskia en Jeroen holden verder en stoven langs het vijvertje de tuin uit. Hand in hand renden ze het paadje af en zochten dekking in de bosjes.

De deftige meneer bleef bij het hekje staan. ‘Verdraaid zeg, wat is dit voor buurt?’ Hoofdschuddend keek hij het paadje af, maar hij zag de tweeling niet. Toen ging hij terug naar de tuin om te zien of er soms nog meer kinderen in de bomen hingen. Omdat hij niemand kon ontdekken, ging hij maar weer op zijn bankje zitten.

‘Poeh zeg, dat scheelde niet veel,’ zei Saskia hijgend. Omdat er geen gevaar meer dreigde, liet ze Jeroens hand los. Meteen zag ze de geweldige scheur in zijn broek. ‘O, Joene!’ riep ze uit.

‘Komt-ie eraan?’ riep Jeroen, die klaarstond om weg te sprinten.

‘Nee, je broek! Kijk dan. Een hele grote scheur. Zelfs je onderbroek is stuk!’

Jeroen schrok nu ook. ‘Laten we maar gauw naar huis gaan,’ mompelde hij.

‘Maar we moeten Hans nog bedanken. Hij heeft die meneer voor je weggelokt!’

Jeroen knikte. Met zijn handen over zijn billen liep hij achter Saskia aan. Halverwege het paadje zagen ze Hans voor zich uit lopen.

‘Hé, Hans!’ riep Jeroen.

De jongen draaide zich om en begon toen te lachen. ‘Is het toch gelukt?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei Jeroen. ‘Hartstikke bedankt voor je hulp.’

Toen holde de tweeling gauw naar huis. Ze waren blij weer in hun eigen tuin te zijn. Maar dat duurde niet lang, want ze moesten mama vertellen hoe die grote scheur in Jeroens broek was gekomen.

‘Verdikkeme,’ zei mama en ze klonk net zo boos als de deftige meneer. ‘Het is ook altijd wat met jullie!’

De tweeling knikte schuldbewust. Want zo was het ook...